

[Ole Bjørn Kraft.]

bistand til sydslesvigernes bestræbelser for at gøre selvbestemmelsesretten til en levende realitet.

Men der er eet område, hvor jeg synes, at regeringens politik er for uklart. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen var inde på spørgsmålet. Jeg tænker naturligvis på kravet om en administrativ adskillelse. Det er rigtigt, at det blev afvist under rundbordskonferencen fra engelsk side, men det er også rigtigt, at den danske delegation ikke på nogen måde opgav sit ønske eller sit krav om gennemførelse af en administrativ adskillelse, og at det er og må være et uadskilleligt led i fælleserklæringen. Der har nu på dette område rejst sig nogle nye problemer. Den sydslesvigske bevægelse fastholder sit krav og sit ønske om en lokal selvforvaltning. Der er mulighed for, at der ifølge Bonn-forfatningen kan blive adgang for den til at rejse et sådant ønske. Det er meget væsentligt set fra et dansk synspunkt, at man når frem til en sådan selvstændighed på det administrative lokale område, fordi det virkelig er det bedste middel både til at få gang i flygtningebortfjernelsen og til at sikre, at frihedsrettighederne virkelig bliver overholdt.

Der var visse udtalelser i det ærede medlem hr. Gustav Pedersens tale, som kunne tyde på, at man havde mistet interessen for denne sag indenfor regeringspartiet. Jeg kan ikke tænke mig, det er tilfældet. Selvfølgelig er regeringen og partierne bundet af det standpunkt, man har indtaget ved underskrivelsen af fælleserklæringen, og jeg vil være glad, hvis såvel den højtærede statsminister som den højtærede udenrigsminister overfor tinget vil bekræfte, at arbejdet for den administrative adskillelse eller en anden form for selvstyre stadig står på regeringens program. Jeg skal derefter vende mig til den højtærede statsminister.

Den højtærede statsminister spurgte mig i slutningen af sin tale, om hans svar overfor de synspunkter, jeg i min ordførelse foreleden gjorde gældende, havde været klart nok. Jo, i den henseende savnede den højtærede statsminister ikke tydelighed. Han afgav en erklæring, hvoraf det klart fremgik, at regeringen afbrød broerne til det samarbejde om løsningen af tidens opgaver, som indtil nu har fundet sted med det konservative folkeparti. Hvorledes denne regeringserklæring skal bedømmes i den politiske situation, landet gennem regeringens programmerklæring og ministeriets udtalelser befinder sig i, skal jeg beskæftige mig med i nogle afsluttende bemærkninger. Det er

klart, at denne kategoriske erklæring fra statsministeren kun kan opfattes som et tydeligt udtalt ønske om at bringe den tilstand, der har eksisteret i de to sidste år, efter valget i 1947, til afslutning, men at regeringen blot endnu ikke har fundet den form, under hvilken den ønsker, det skal ske.

Mindre klar og mindre overbevisende var derimod statsministerens modbemærkninger til de synspunkter og den bedømmelse, jeg havde fremsat. De bar i altfor høj grad, synes jeg, præg af, at statsministeren mere følte sig som en partifører, der skal lede sine folk ud i en valgkamp, end som statsminister, der ønsker at samle rigsdagen om en politik, som kan løse de foreliggende opgaver på en sådan måde, at der kan samles en bred tilslutning i befolkningen, og ikke på en måde, som er udtryk for en ensidig varetagelse af særlige gruppe- eller partiinteresser.

Jeg skal i den korte tid, der er til rådighed, gøre nogle bemærkninger til den højtærede statsministers lange modargumentation.

For det første mødet den 18. september. Jeg tror, jeg har fået en meget nøjagtig redegørelse for forhandlingernes forløb af de af mine partifæller, der deltog i disse forhandlinger, og denne redegørelse er da heller ikke på noget punkt blevet afkræftet ved den højtærede statsministers udtalelser. Vil den højtærede statsminister virkelig påstå, at man havde det fornødne overblik over, hvorledes de forskellige lande ville stille sig, når stillingen var den, at det eneste, man vidste, var, at Norge havde besluttet sig, medens alle andre landes stilling var uklar? Og overblikket var ikke større, når det drejede sig om nedskæringsens prismæssige følger. Statsministeren citerede sin egen udtalelse, hvori det udtrykkeligt hedder — jeg beder om tilfaldelse til dette og nogle få andre citater —:

„I første omgang vil kun den andel af Danmarks import, der betales med dollar og anden hård valuta, ca. 30 pct., blive direkte påvirket.“

Det holdt ikke stik, og heller ikke har det holdt stik, at der kun kom — som statsministeren sagde — „begrænsede virkninger fra andre lande.“ Regeringen og dens presse så i virkeligheden helt bort fra prisstigninger f. eks. fra sterlingområdet — det kan statsministeren lige så godt indrømme. „Social-Demokraten“ skrev f. eks. den 20. september, at fra de lande, der havde devalueret, bliver importen ikke dyrere. Men det gjorde den.

Nej, der havde i sandhed været god grund til at udsætte afgørelsen, til en nøjere prøvelse havde fundet sted, og statsministeren